

opusdei.org

Prelatovo pismo (rujan 2010.)

Divna plodnost Križa ponovno se pokazuje u liturgiji spomena Blažene Djevice Marije Žalosne 15. rujna.

5.09.2010.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Kao i svake godine, sredinom ovog mjeseca slavimo blagdan Uzvišenja svetoga Križa koji nas potiče da puni zahvalnosti promatramo ovu predivnu stvar: *Bog je tako ljubio*

svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni [1] .

Riječ Božja postala je čovjekom i slugom, poslušna do smrti i smrti na Križu [2] kako bi nas spasila. Stoga, **kada uzdižemo oči prema Raspetom, klanjamo se Onome koji je došao da odstrani grijeh svijeta i dade nam vječni život. Crkva nas poziva da ponosno uzdignemo slavni Križ kako bi svijet vidio koliko daleko seže ljubav Raspetoga prema ljudima. Poziva nas da se zahvalimo Bogu, jer je iz smrtonosnog drva nastao novi život [3] .**

Za djecu Božju u Opusu Dei ovaj blagdan ima poseban značaj od kada je Gospodin našem Ocu dao svjetlo da vrlo jasno shvati kako smo pozvani da uzdignemo Križ na vrhunac svih plemenitih ljudskih

djelatnosti. **Instaurare omnia in Christo** , *to je lozinka koju sveti Pavao daje Efežanima (Ef 1,10). Cijeli svijet treba prožeti Isusovim duhom i Krista staviti u središte svih stvari. Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum (Iv 12,32) – A ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi. Svojim utjelovljenjem i svojim životom punim rada u Nazaretu, svojim propovijedanjem i svojim čudesima u krajevima Judeje i Galileje, svojom smrću na Križu i svojim Uskrsnućem Krist se zasljedio stožerom stvorenoga svijeta, Prvorođencem i Gospodarom svih stvorenja [4] .* A za suradnju na primjeni Otkupljenja na sve duše Gospodin nam je također pružio profesionalni rad, koji uz njegovu milost moramo ostvariti ljudskom savršenosti, u duhu služenja i ispravne nakane, nastojeći ga pretvoriti u molitvu.

Od žrtve Kristove nastaju sve milosti koje Bog dijeli ljudima. Stoga, ne možemo posjedovati nadnaravni život niti sudjelovati na otkupiteljskom poslanju Isusovu ako se poticajno i stvarno ne sjedinimo sa svetim Križem: na prvom mjestu, bolje živeći svetu Misu gdje se na otajstveni način, ali stvarno, nalazimo pred božanskom Žrtvom na Kalvariji; neka nas kao prvo potakne da s radošću primimo protivštine i patnje na svojem zemaljskom putu; još više, da aktivno tražimo dragovoljno mrtvljenje i pokoru u malim svakodnevnim stvarima.

„Koja sreća je imati Križ! – uskliknuo je crkveni Otac – Tko ima Križ, ima blago“ [5] . Ali značilo bi ozbiljnu pogrešku pomiješati Križ sa žalošću, rezignacijom ili potištenom panoramom, jer sve je baš suprotno: On nas vodi k sreći koja je u Kristu, u raspetom Kristu [6] .

Sveti je Josemaría mnogo znao o žrtvi od kada je Gospodin u njegovim ranim danima ušao u njegovu dušu pripremajući ga za poslanje koje mu je trebao povjeriti: utemeljenje Opusa Dei. Uvijek je u duhu zahvalnosti prihvaćao različite bolne okršaje, iako ih ponekad nije shvaćao. Potaknut Duhom Svetim spremno je u čitavoj dubini razaznao da Križ navješćuje – i uvijek će navješćivati – garanciju nadnaravne djelotvornosti u apostolskom poslanju.

***Upravo to nadnaravno
prihvaćanje patnje zacijelo
predstavlja istodobno najjače
osvajanje srca. Krist pobjeđuje
smrt tako što umire na Križu; Bog
iz smrti izvlači život. Stav Božjeg
djeteta nije neko pomirenje s
tragičnom sudbinom, već radost
čovjeka koji već sluti pobjedu. U
ime pobjedonosne Kristove ljubavi
mi kršćani moramo svugdje na***

zemlji svojim riječima i djelima sijati mir i radost. Moramo se boriti – borba za mir – protiv zla, protiv nepravde, protiv grijeha, i na taj način naviještati da sadašnje čovjekovo stanje nije konačno, da će ljubav Božja, koja se pokazuje u Kristovu Srcu, i među ljudima izvojevati divni duhovni trijumf [7] .

Divna plodnost Križa ponovno se pokazuje u liturgiji spomena Blažene Djevice Marije Žalosne 15. rujna. Crkva nas poziva da promatramo Mariju koja stoji uz svoga Sina koji – pribijen na Drvo iz ljubavi – umire zbog naših grijeha. Božanska je providnost u tom trenutku predvidjela njezinu prisutnost na Golgoti, također kako bi Isus ljude povjerio svojoj Majci na brigu: *Ženo, evo ti sina [8]* , reče joj. A Ona, posred svoje najveće boli, zaista nas uzima, jer također čuje i ovo: *evo ti Majke [9]* , kada se Gospodin obraća Ivanu.

Dok je Isus umirao, mi smo se rađali na život milosti, na novi život jedinstva s Bogom uz aktivno sudjelovanje Naše Gospe.

Mnogo svetaca i duhovnih pisaca izložilo je da ako je Naša Majka u Isusovu rođenju u Betlehemu bila pošteđena fizičkih materinskih bolova, nije se to dogodilo u trenutku našeg duhovnog rođenja.

„Univerzalno Marijino materinstvo, „žena“ sa svadbe u Kani i na Kalvariji, podsjeća na Evu, koja je „majka svim živima“ (Post 3, 20).

Ipak, dok je ova pridonijela da grijeh uđe u svijet, nova Eva, Marija, surađuje u spasonosnom događaju Otkupljenja (...).

„Dok gledamo na to poslanje – objašnjava papa Ivan Pavao II – od Majke se traži žrtva, koja je za Nju samu bolna, da prihvati smrt svoga Jedinorođenca (...). Njezin „da“ tom pothvatu dosljedno tome sačinjava

prihvaćanje žrtve Kristove koju ona velikodušno uzima sjedinjujući se s božanskom Voljom. Iako je prema Božjem određenju Marijino materinstvo od početka bilo namijenjeno za sve ljude, samo se na Kalvariji, snagom Kristove žrtve, pokazuje njegova univerzalna dimenzija“ [10] .

Kćeri i sinovi moji, naš će posao s dušama dati obilne plodove ako vedrom i također sretnom dušom budemo sjedinjeni s Isusom Kristom na Križu, vrlo blizu Blažene Djevice Marije Žalosne. ***Otkupljenje, koje je dovršeno Isusovom sramotnom i slavnom smrću na Križu, Židovima sablazan, poganima ludost (1 Kor 1,23), traje po Božjoj volji sve dok ne dođe Gospodinov trenutak. Nespojivo je živjeti iz Isusova srca i ne osjećati se poslanim da kao i On peccatores salvos facere (1 Tim 1,15) – spasimo grješnike, uvjereni da se i***

***mi sami moramo svaki dan sve
više pouzdavati u Božje milosrđe.
To u nama budi žudnju da se
osjećamo kao Kristovi
suotkupitelji i da s Njime spasimo
sve duše, jer mi jesmo i želimo biti
ipse Christus , sam Krist, koji sebe
samoga dade kao otkup za sve (1
Tim 2,6) [11] .***

To je put koji su od samog početka kršćanstva slijedili Isusovi učenici. Okrijepljeni snagom Križa dali su spoznati poruku Križa onima koji su se njima obraćali i koji su se često nalazili sasvim daleko od Boga. Tako je, uz milost Gospodinovu i ustrajnošću tih prvih, nastalo čudo obraćenja poganskoga svijeta.

21. rujna dan je spomena na svetoga Mateja, jednog od prve Dvanaestorice koji je prema predaji, nakon što je napisao Evanđelje koje nosi njegovo ime, pretrpio mučeništvo u Perziji. On sam je bio

neposredni primatelj revnosti za duše od Otkupitelja koji ga je pozvao da ga slijedi dok je još bio carinik; ta okolnost je za veći dio izraelaca bila sinonim za javnoga grješnika.

Benedikt XVI komentira: **Pred tim navodima upada u oči podatak da Isus nikoga ne isključuje iz svog prijateljstva. Još više, upravo dok se nalazi uza stol u kući Mateja-Levija, odgovarajući onima koji se sablažnjavaju, jer je u društvu koje nije za preporučiti, izgovara važnu deklaraciju: " Ne treba zdravima liječ nika, nego bolesnima! Ne dođ oh zvati pravednike, nego grješ nike" (Mk 2, 17). Nova se poruka Evandjelja sastoji upravo u tome da Bog svoju milost pruža grješniku [12] .**

Kristov primjer uvijek će biti poticaj za apostolsku revnost svih njegovih učenika. Također i mi se nalazimo u okrilju društva – kažem ovo bez tragičnosti – u kojem nažalost mnogi

ništa ne znaju o Bogu. Drugi idu zemljom kao da ga ne poznaju, daleko od njegovih zapovijedi i nauka. Svima se trebamo upraviti kako bismo ih približili Gospodinu. Sjećam se radosti kojom je naš Utemeljitelj prihvatio nauk II vatikanskog sabora kada je vidio kako se ***rasplamsala s novim intenzitetom briga da se istina donese onima, koji su od jednog Puta, Isusova puta, odijeljeni: jer sav čeznem za tim da se cijelo čovječanstvo spasi*** [13] . Možemo sa zadovoljstvom ustvrditi da su se u aktualnim okolnostima izvanredno pomakle granice apostolata *ad fidem* , koji je toliko ljubio sveti Josemaría.

U ophodu sa svojim kolegama na radu nećemo dopustiti nikakvo privilegiranje pojedinaca. Kao što je neumorno tvrdio sveti Josemaría, nema duše koja bi mogla biti isključena iz naše ljubavi. Još više, moramo pružiti mnogo pažnje onima

koji su vrlo udaljeni od Boga.

Kristovi neprijatelji – govorio je jednom prilikom naš Otac – ***predbacuju Mu da je prijatelj grješnika. Jasno! I ti si isto! Ako ne, kako ćemo ih obratiti? Kako ćemo ih približiti božanskom Liječniku? Naravno da smo prijatelji grješnika! Možeš obavljati taj posao ukoliko prijateljstvo s tim ljudima ne postane opasnost za tvoj unutarnji život; uvijek trebaš imati dovoljno duhovne temperature kako bi podigao temperaturu tih ljudi bez da se tvoja spusti. Da, prijatelji grješnika, prijatelji istine: svojom molitvom, svojim prijaznim i iskrenim susretom, plemenitim, ali izbjegavajući ono što bi moglo biti opasnost za vašu dušu [14] .***

Svaki čovjek kojeg iz bilo kojeg razloga susretnemo treba u nama probuditi pravu apostolsku glad,

želju da mu pomognemo da se približi Isusu Kristu. Nad nama je teška dužnost da na svakoga proširimo vatru ljubavi Božje koja u nama mora gorjeti. Stoga, kada s nekim kontaktiramo, odmah se moramo pitati: kako ga ohrabriti da se više približi Bogu? Što mu mogu predložiti? Kakav razgovor mogu početi koji mu može pomoći da bolje upozna kršćanski nauk?

Taj način je logičan. Papa Benedikt XVI objašnjava da **onaj koji je otkrio Krista mora druge dovesti k Njemu. Velika radost ne može se zadržati za sebe. Potrebno ju je prenositi [15]** . Tako su se u svim vremenima ponašali Gospodinovi vjerni sljedbenici. „Kada otkrijete da vam je nešto koristilo – propovijedao je sveti Grgur Veliki – nastojite približiti druge. Dakle, morate nastojati da vas drugi prate na putu Gospodinovu. Ako idete na forum ili u kupalište, te susretnete nekoga koji

je u dokolici, pozovite ga da vas prati. Primijenite na duhovno tu zemaljsku naviku i kada pođete k Bogu, ne činite to sami“ [16] .

Već sam vam govorio kako sam ponovno oživio dane koje je naš Otac prošao u Ekvadoru, zalažući se trudno, a nije se tužio zbog manjka fizičke snage; u Peruu, gdje se mnogo obraćao Isusu u Presvetom Sakramentu, utječući se Mariji i Josipu; u Brazilu, diveći se šarolikom mnoštvu ljudi koji su tamo živjeli i koji su nada u žetvi za Boga.

Pred neki sam dan, pozvan od Biskupa u Torunju, u Poljskoj, bio prisutan ustanovljenju titularne crkve svetoga Josemarije u tom mjestu i postavljanju relikvijske našega Oca. Velika je radost vidjeti kako se po svijetu širi pobožnost našega Utemeljitelja, te u bezbrojnim dušama budi želju za posvećivanjem u svakodnevnom životu. Budite

skupa sa mnoom u djelima
zahvalnosti.

Molite također i za svoju braću
Pridružene kojima ću 5. rujna, u
Torreciudadu, podijeliti svećeničko
ređenje. Nastavite moliti svaki dan,
sjednjeni s mojim nakanama, za
Papu, Biskupe i svećenike po čitavom
svijetu.

S ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Solingen, 1. rujna 2010.

[1] *Iv* 3, 16.

[2] *Usp. Fil* 2, 8.

[3] Benedikt XVI, Homilija, 14.9.2008.

[4] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom* ,
br. 105.

[5] Sveti Andrija s Krete, *Govor 10, o Uzvišenju svetoga Križa* (PG 97, 1020).

[6] Usp. *Kor 1, 23*.

[7] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 168.

[8] *Iv 19, 26*.

[9] *Isto*, 27.

[10] Ivan Pavao II, Diskurs na općoj audijenciji, 23.4.1997.

[11] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 121.

[12] Benedikt XVI, Diskurs na općoj audijenciji, 30.8.2006.

[13] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 226.

[14] Sveti Josemaría, Bilješke iz razmatranja, 15.4.1954.

[15] Benedikt XVI, Homilija,
21.8.2005.

[16] Sveti Grgur Veliki, *Homilije o evanđeljima* 6, 6 (PL 76, 1098).

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-rujan-2010/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-rujan-2010/) (11.08.2025.)